

Traducerea acestei pagini a fost generată prin traducere automată [Link]. Traducerile automate pot conține erori care pot reduce claritatea și exactitatea; Ombudsmanul nu își asumă răspunderea pentru eventuale discrepanțe. Pentru cele mai fiabile informații și securitate juridică, vă rugăm să consultați versiunea sursă din engleză, linkul de mai sus. Pentru mai multe informații, vă rugăm să consultați [politica noastră lingvistică și de traducere](#) [Link].

Deciziei în cazul 906/2009/JF - Litigiu privind recuperarea sumelor plătite în mod eronat

Decizie

Caz 906/2009/JF - Deschis la 26/06/2009 - Decizie din 18/10/2010

Comisia a comis o serie de erori în legătură cu retribuirea reclamantei, un agent auxiliar. În primul rând, Comisia a reținut sume la care reclamanta avea dreptul. Ulterior, Comisia a plătit reclamantei indemnizații la care aceasta nu avea dreptul. În final, Comisia a plătit reclamantei o sumă pe care nu ar fi trebuit să o plătească.

Comisia a recuperat o parte din suma plătită în plus reclamantei, însă, într-o plângere adresată Ombudsmanului, reclamanta a contestat recuperarea părții rămase din suma respectivă. Reclamanta și-a susținut cauza subliniind numeroasele erori ale Comisiei, precum și situația financiară dificilă în care se afla la acel moment.

Ombudsmanul a remarcat că, din punct de vedere legal, Comisia este îndreptățită să recupereze suma de la reclamantă. Cu toate acestea, într-o propunere de soluționare pe cale amiabilă, Ombudsmanul a invitat Comisia să își asume responsabilitatea pentru erorile sale administrative repetate și să renunțe la recuperarea sumei rămase.

Comisia a dovedit că este pregătită să coopereze cu Ombudsmanul în soluționarea în mod favorabil a plângerii și și-a anulat cererea de rambursare. În decizia sa, Ombudsmanul a salutat abordarea Comisiei și a închis cazul.

Cu privire la istoricul plângerii

1. În perioada 1 iunie 2001-31 octombrie 2003, reclamantul a lucrat pentru Comisia Europeană în calitate de agent auxiliar. Ea a făcut dovada că a avut un copil, pentru care Comisia i-a plătit o alocație pentru creșterea copilului.

2. În noiembrie 2001, din cauza unei erori de codificare în sistemul său de plăți, Comisia a acordat reclamantului o indemnizație pentru un al doilea copil aflat în întreținere („a doua alocație” [1]), care a fost retroactivă până în august 2001.
3. În decembrie 2001, reclamantului i s-a plătit a doua indemnizație pentru perioada august-noiembrie 2001. Din decembrie 2001 până în februarie 2003, reclamantul a primit a doua indemnizație lunară. În martie 2003, situația a revenit la normal [2] . Suma totală plătită în mod eronat pentru a doua indemnizație a fost de 5 162,38 EUR.
4. La 7 aprilie 2003, Comisia a informat reclamanta că a comis eroarea de mai sus și a invitat-o să participe la o reuniune pentru a discuta care ar fi implicațiile financiare pentru ea.
5. Reclamantul nu a participat la o reuniune cu Comisia. Ea a răspuns că nu va fi de acord cu nicio recuperare.
6. La 23 aprilie 2003, Comisia a informat reclamantul că, potrivit calculelor sale finale, suma plătită în exces a fost de 3 368,40 EUR. Comisia a explicat că a atins cifra de mai sus prin deducerea sumei de 1 793,98 EUR din suma totală de 5 162,38 EUR. Suma dedusă corespundea unei sume care fusese dedusă din greșeală din salariul reclamantului, presupunând în mod eronat că aceasta primea alocații din altă parte. De fapt, acest lucru s-a dovedit a nu fi cazul.
7. La 24 aprilie 2003, Comisia a informat reclamanta că, pentru a recupera suma totală datorată, și anume 3 368,40 EUR, va reține rate lunare de 842,10 EUR din salariul său pentru lunile mai-august 2003 inclusiv, care era momentul încetării contractului său.
8. La 23 iunie 2003, Comisia a informat reclamanta că, în urma unei prelungiri excepționale a contractului său, a stabilit că suma rămasă de recuperat era de 1 684,20 EUR. Aceasta a informat reclamanta că această sumă va fi recuperată prin rețineri lunare de 421,05 EUR din salariul său pentru lunile iulie-octombrie 2003 inclusiv, atunci când contractul său prelungit urma să înceteze.
9. La 14 mai 2003, Comisia a plătit reclamantei, din nou din greșeală, 1 793,98 EUR, în plus față de salariul său pentru luna respectivă. Această greșeală a apărut din cauza erorilor întâmpinate în timpul trecerii de la un sistem de plăți vechi la un nou sistem de plăți.
10. La 14 decembrie 2006 și la 1 februarie 2007, Comisia a încercat să informeze reclamanta cu privire la plata menționată mai sus, care a fost efectuată din greșeală prin intermediul a două scrisori recomandate care au fost trimise la adresa sa. Aceste scrisori au fost returnate cu mențiunea „adresă absentă”.
11. Între timp, reclamantul a început o nouă perioadă de angajare în cadrul Comisiei, în calitate de agent temporar.

12. La 11 aprilie 2007, Comisia i-a trimis reclamantului un e-mail prin care o informa cu privire la plata menționată mai sus, în valoare de 1 793,98 EUR, efectuată din greșeală. Reclamantul nu a răspuns.

13. La 27 iulie 2007, Comisia a trimis reclamantului o notă de debit nr. 3240907257 (denumită în continuare „notă de debit”) prin scrisoare recomandată și prin e-mail, solicitând rambursarea sumei menționate anterior până la 9 septembrie 2007. Reclamanta a răspuns în aceeași zi, afirmând că banii fuseseră deja reținuți din salariul său la momentul relevant.

14. La 20 septembrie 2007, în lipsa plății, Comisia a trimis reclamantului o atenționare prin scrisoare recomandată. Această scrisoare a fost returnată cu mențiunea „nereclamată” („*non réclamée*”).

15. La 18 octombrie 2007, reclamantul a contestat legitimitatea notei de debit și a refuzat să restituie suma în cauză.

16. La 20 noiembrie 2007, Comisia a răspuns reclamantului și a explicat din nou modul în care a apărut datoria. Aceasta i-a atras atenția asupra faptului că, după cum știa deja, Comisia i-a plătit în mod eronat o a doua indemnizație, care se ridica la un total de 5 162,38 EUR. În această privință, Comisia a făcut trimitere la e-mailul său din 23 aprilie 2003 și a subliniat că, în această comunicare, a informat reclamanta că, pentru a compensa soldul datorat, nu va primi suma de 1 793,98 EUR la care avea efectiv dreptul. Cu toate acestea, suma menționată, de 1 793,98 EUR, nu a fost reținută de Comisie, astfel cum s-a anunțat. Prin urmare, plata sumei de 1 793,98 EUR, efectuată la 14 mai 2003, a fost efectuată din greșeală [3]. Prin urmare, 1 793,98 EUR, o parte din datoria inițială de 5 162,38 EUR, nu a fost recuperată niciodată. Comisia a recunoscut că „este *adevărat și foarte regretabil*” că dosarul reclamantului conținea o serie de erori [4] , dar, cu toate acestea, era, de asemenea, adevărat că Comisia a plătit în exces reclamantului și, prin urmare, a trebuit să solicite restituirea sumelor plătite în exces. Chiar dacă Comisia nu i-a scris reclamantei decât la 14 decembrie 2006, [5] informându-o cu privire la situație și solicitându-i să ramburseze suma de 1 793,98 EUR, care i-a fost plătită din greșeală, Comisia era încă în termenul de cinci ani pentru a avea dreptul și chiar obligația de a solicita restituirea sumelor plătite în mod necuvenit. Cu toate acestea, având în vedere circumstanțele reclamantului, Comisia era pregătită să accepte plata sumei menționate anterior în tranșe lunare de 150 EUR pe o perioadă de 11 luni, cu o ultimă tranșă de 143,98 EUR.

17. La 28 noiembrie 2007, reclamanta a refuzat să ramburseze Comisiei suma menționată, subliniind că aceasta era șomeră și nu putea efectua rambursarea.

18. La 14 decembrie 2007, Comisia a invitat reclamanta să îi furnizeze informații privind veniturile sale până la 28 decembrie 2007. În special, aceasta a solicitat detalii privind indemnizația de șomaj și situația sa familială pentru a putea elabora un plan de rambursare care să fie mai compatibil cu mijloacele sale financiare. Reclamantul nu a răspuns.

19. La 29 ianuarie 2008, Comisia a trimis reclamantului o atenționare, invitând-o să răspundă până la 11 februarie 2008. În lipsa unui răspuns, Comisia a declarat că va proceda la o

rambursare forțată.

20. La 1 februarie 2008, reclamanta a răspuns, negând că este debitor și solicitând Comisiei să nu o mai hărțuiască.

21. La 7 octombrie 2008, Comisia a emis o decizie (denumită în continuare „decizia”), în temeiul articolului 256 alineatul (1) din Tratatul CE [6] , privind recuperarea cotelor primite în mod nejustificat de un fost agent auxiliar. Acesta a declarat că reclamantul este debitor pentru suma principală, plus dobânda pentru întârzierea efectuării plăților, în valoare totală de 1 903,88 EUR.

22. La 23 martie 2009, executorul judecătoresc a transmis reclamantului o copie a deciziei și a obligat-o să plătească Comisiei suma principală, majorată cu dobânzi de întârziere, în valoare totală de 2 188,34 EUR la data respectivă. Plata urma să fie efectuată în termen de 15 zile, sub sancțiunea sechestrului asupra bunurilor sale mobile.

23. La 26 martie 2009, reclamantul a adresat o scrisoare Comisiei, solicitându-i să înceteze procedura de recuperare. Ea a subliniat greșelile săvârșite de Comisie și a subliniat că aceasta a păstrat deja 30 % din salariu în trecut. Ea a adăugat că, în orice caz, nu dispunea de mijloace financiare pentru a rambursa suma în cauză.

24. La 7 aprilie 2009, reclamantul s-a adresat Ombudsmanului pentru prima dată și s-a plâns cu privire la chestiunea de mai sus. Prin urmare, Comisia a decis să suspende procedura de recuperare până la adoptarea unei decizii de către Ombudsman.

25. Ulterior, reclamanta a informat serviciile Ombudsmanului că ultimul său contract cu Comisia s-a încheiat în mai 2009. Ea a declarat că se așteaptă să înceapă să obțină indemnizația de șomaj lunară belgiană de aproximativ 1 200 EUR. În iunie 2009, și anume, după depunerea plângerii sale la Ombudsman, reclamanta nu primise încă niciun astfel de beneficiu.

Obiectul anchetei

26. Reclamantul a susținut că cererea Comisiei de rambursare în valoare de 2 188,34 EUR (valoarea datoriei la 23 martie 2009) a fost inechitabilă.

27. Reclamantul a solicitat Comisiei să își anuleze cererea de rambursare.

Ancheta

28. La 26 iunie 2009, Ombudsmanul a transmis plângerea președintelui Comisiei Europene în vederea obținerii unui aviz.

29. La aceeași dată și la 16 iulie 2009, reclamanta a trimis Ombudsmanului o nouă

corespondență pentru clarificarea plângerii sale. Ombudsmanul a transmis această corespondență președintelui Comisiei Europene și a solicitat ca avizul Comisiei să țină seama de clarificările cuprinse în aceasta.

30. La 21 octombrie 2009, Ombudsmanul a primit avizul Comisiei, pe care l-a transmis reclamantului cu o invitație de a formula observații. Reclamanta a prezentat mai întâi câteva informații suplimentare și apoi și-a prezentat observațiile cu privire la avizul Comisiei la 29 octombrie 2009.

31. La 2 martie 2010, serviciile Ombudsmanului și reclamanta au discutat prin telefon chestiuni legate de plângerea sa.

32. La 3 martie 2010, reclamanta și-a completat observațiile prin transmiterea către Ombudsman a unui document referitor la situația sa financiară.

33. După o analiză atentă a avizului și a observațiilor, Ombudsmanul nu a fost convins că Comisia a răspuns în mod adecvat la plângere. Prin urmare, acesta a făcut o constatare provizorie a administrării defectuoase și, în conformitate cu articolul 3 alineatul (5) din statutul său, a propus Comisiei o soluție amiabilă.

34. La 8 iulie 2010, Ombudsmanul a primit răspunsul Comisiei, pe care l-a transmis reclamantului cu o invitație de a formula observații. Deși nu s-au primit observații ca răspuns la invitația de mai sus, Ombudsmanul a luat în considerare, în acest scop, o serie de corespondențe suplimentare primite de la reclamant între timp, la 29 mai 2010.

Analiza și concluziile Ombudsmanului

A. Recunoașterea caracterului abuziv și creanța conexă

Argumente prezentate Ombudsmanului

35. Reclamantul a susținut că cererea de rambursare a Comisiei în valoare de 2 188,34 EUR (valoarea datoriei la 23 martie 2009) a fost inechitabilă.

36. În sprijinul acestei afirmații, reclamanta a susținut că Comisia (i) era conștientă de faptul că aceasta era șomeră și nu avea niciun mijloc de a plăti suma menționată mai sus; (ii) a efectuat plățile necuvenite, știind că a avut doar un copil și nu doi; și (iii) după ce a descoperit eroarea sa și a reținut ulterior 3 368,40 EUR, a comis din nou aceeași eroare. Această din urmă eroare a dat naștere cererii de rambursare menționate anterior.

37. Reclamantul a susținut că Comisia ar trebui să țină seama în mod corespunzător de argumentele de mai sus și să își anuleze cererea de rambursare.

38. În avizul său, Comisia a subliniat mai întâi că reclamantul lucra în cadrul Comisiei ca agent temporar atunci când a depus plângerea la Ombudsman și atunci când Comisia a lansat procedura de recuperare. Prin urmare, ea a primit un salariu și ar fi putut să-și plătească datoria. Cu toate acestea, ea nu a avut intenția de a face acest lucru. Acest lucru a fost atestat de lipsa oricărei reacții la scrisoarea Comisiei din 14 decembrie 2007, care prevedea rambursarea în tranșe compatibile cu veniturile sale.

39. În continuare, Comisia a făcut trimitere la articolul 85 din Statutul funcționarilor Comunităților Europene [7] (denumit în continuare „Statutul funcționarilor”). Aceasta a subliniat că, deși sumele în cauză au fost plătite ca urmare a unei erori săvârșite de Comisie, având în vedere jurisprudența aplicabilă [8], acest lucru nu a avut nicio consecință, deoarece articolul de mai sus este aplicabil tocmai în cazurile în care administrația a comis erori și a efectuat plăți neconforme. Prin urmare, datoria reclamantului a fost indiscutabilă și supusă rambursării.

40. În opinia Comisiei, plățile excedentare pe care le-a efectuat nu ar fi putut trece neobservate de un funcționar normal diligent. În această privință, Comisia a subliniat că un astfel de funcționar nu este scutit de verificarea salariului său și că acesta trebuie să cunoască normele aplicabile remunerației sale. În exercitarea obligației sale de diligență, nu este necesar ca persoana în cauză să determine cu precizie amploarea erorii administrației. În cazul în care un funcționar are îndoieli cu privire la legitimitatea unei plăți primite, acesta este singurul motiv suficient pentru ca acesta să fie obligat să notifice administrația pentru a putea efectua toate verificările necesare.

41. Având în vedere cele de mai sus, Comisia a considerat că reclamanta nu ar fi putut să nu notifice plata a aproximativ 1 000 EUR în decembrie 2001 sau, în urma acestei plăți, plățile lunare de aproximativ 300 EUR în plus față de salariul său. Reclamantul ar fi trebuit să notifice administrația și să îi permită să efectueze toate verificările necesare. În mod similar, având în vedere explicațiile Comisiei care i-au fost furnizate la 23 aprilie 2003, reclamanta nu ar fi putut ignora faptul că suma de 1 793,98 EUR plătită acesteia la 14 mai 2003 a fost rezultatul unei erori, întrucât tocmai această sumă a fost menționată în mod explicit în scrisoarea din 23 aprilie 2003. Rezultă că reclamantul ar fi trebuit să notifice Comisia și să îi permită să efectueze toate verificările necesare.

42. Prin urmare, Comisia a susținut că reclamantul îi datora o sumă de 1 793,98 EUR, majorată cu dobânzi de întârziere. Aceasta a declarat că era pregătită să accepte plata pe baza unui plan de rambursare cu rate care ar fi compatibile cu veniturile reclamantului.

Evaluarea preliminară a Ombudsmanului care a condus la o propunere de soluție amiabilă

43. În primul rând, Ombudsmanul a arătat că Comisia s-a considerat îndreptățită, în conformitate cu articolul 85 din statut, să recupereze sumele plătite în plus reclamantului ca urmare a mai multor erori administrative proprii .

44. Prima eroare administrativă a fost eroarea repetată a Comisiei, care s-a produs în fiecare lună din decembrie 2001 până în martie 2003, de a plăti reclamantului o indemnizație la care nu avea dreptul, și anume a doua indemnizație. În total, Comisia a plătit în mod nejustificat reclamantului 5 162,38 EUR.

45. În această privință, Ombudsmanul a atras atenția asupra fișelor de plată pentru decembrie 2001 și ianuarie 2002, pe care Comisia le-a prezentat împreună cu avizul său și care au fost transmise reclamantului pentru observațiile sale. Reclamantul nu le-a contestat. Acestea atestă că, în decembrie 2001, Comisia a efectuat către reclamant cinci plăți în valoare de 224,43 EUR fiecare, iar în ianuarie 2002, o plată în valoare de 232,73 EUR sub formă de a doua indemnizație.

46. Având în vedere aceste elemente de probă, Ombudsmanul a considerat că este rezonabil să se creadă că reclamantul trebuie să fi avut cunoștință de aceste plăți repetate. Având în vedere faptul că a avut un singur copil și nu doi, ea trebuie să fi fost, de asemenea, conștientă de faptul că aceste plăți au fost efectuate în mod eronat. Prin urmare, ar fi fost normal ca reclamanta să se aștepte să ramburseze din salariul său suma totală de 5 162,38 **EUR, care a** rezultat din plata excedentară luată în considerare în ansamblu.

47. Cu toate acestea, la 23 aprilie 2003, Comisia a informat reclamantul că suma de rambursat era mai mică decât cea care rezultă din plata în exces. Comisia a explicat că a comis o **doua eroare administrativă** prin deducerea eronată a sumei de 1 793,98 EUR din salariul reclamantului. Aceasta a clarificat faptul că această sumă nu ar fi rambursată reclamantei, ci ar fi mai degrabă dedusă din datoria totală a acesteia în valoare de 5 162,38 EUR către Comisie. În conformitate cu înțelegerea de către Ombudsman a faptelor relevante, reclamanta a devenit apoi convinsă că datoria sa față de Comisie s-a ridicat la 3 **368,40 EUR.**

48. Cu toate acestea, în mai 2003, din cauza unei modificări a sistemului său de plăți, Comisia a comis o **a treia eroare administrativă** și a **plătit** reclamantului 1 **793,98 EUR.** Deși reclamanta a rambursat suma totală de 3 368,40 EUR, astfel cum a susținut Comisia în scrisoarea sa din 23 aprilie 2003, ea nu a luat nicio măsură ca răspuns la această plată finală efectuată în mod eronat.

49. Prin urmare, era important să se stabilească dacă s-ar fi putut aștepta ca reclamantul să cunoască cea de a treia eroare administrativă a Comisiei. Acest lucru ar putea fi realizat prin efectuarea unei analize similare celei de mai sus în ceea ce privește prima eroare administrativă a Comisiei.

50. Cu toate acestea, nici Comisia, nici reclamantul nu au prezentat o copie a scrisorii din 23 aprilie 2003, Ombudsmanul nu putea, prin urmare, să ateste cu certitudine dacă această scrisoare se referea la suma de 1 793,98 EUR sau la termenii exacti ai unei astfel de trimiteri.

51. Reclamantul s-a obișnuit cu erorile repetate ale Comisiei. Circumstanțele erau confuze, o acțiune a Comisiei fiind în contradicție cu alta. Prin urmare, era plauzibil ca reclamanta să nu fi

știut dacă, până în octombrie 2003, deducerile lunare din salariul său au ajuns la un total final de 5 162,38 EUR sau 3 368,40 EUR. Ombudsmanul nu a considerat că scrisorile Comisiei din 24 aprilie sau 23 iunie 2003 au contribuit la clarificarea confuziei de mai sus prin furnizarea unui plan de rambursare bazat pe rețineri lunare din salariul reclamantului în primul rând, de 842,10 EUR și, ulterior, de 425,05 EUR.

52. În mod similar, deși s-ar putea susține că era rezonabil ca Comisia să considere că reclamantul nu ar fi putut ignora plata în exces a celei de a doua indemnizații, Ombudsmanul nu a fost deloc convins că acest lucru a continuat să fie rezonabil, având în vedere seria confuză de evenimente care au urmat ca urmare a acțiunilor sale. În primul rând, Comisia a precizat în mod explicit că a dedus în mod eronat o anumită sumă din salariul reclamantului, și anume o sumă care nu era legată de datoria sa care rezultă din plata excedentară a celei de a doua indemnizații. Ulterior, ea a rambursat chiar această sumă, în sfârșit, pentru a solicita din nou aceeași sumă, arătând că rambursarea nu ar fi trebuit efectuată în primul rând, întrucât corespundea unei sume care ar fi trebuit să fie dedusă din datoria reclamantului față de Comisie, și anume datoria care rezulta din plata eronată de către Comisie a celei de a doua indemnizații.

53. În concluzie, reclamanta a fost informată pentru prima dată în aprilie 2003 că nu trebuia să ramburseze suma de 1 793,98 EUR, deoarece Comisia a comis o greșeală. Apoi, patru ani mai târziu, în aprilie 2007, ea a fost informată în cele din urmă că va trebui să ramburseze această sumă, deoarece Comisia săvârșise, cu aproape patru ani în urmă, o altă greșeală în ceea ce privește, din nou, aceeași sumă.

54. Comisia s-a întemeiat pe jurisprudența aplicabilă a Curții de Justiție a Uniunii Europene și pe articolul 85 din statut, care nu exclude o administrație de la posibilitatea de a solicita restituirea sumelor pe care le-ar fi putut plăti din greșeală.

55. Cu toate acestea, jurisprudența de mai sus nu ar trebui interpretată în sensul că permite comiterea unor erori administrative. În speță, Comisia a săvârșit erori administrative **repetate**. În mod cert, Comisia nu a acționat într-un mod care să fie de așteptat din partea unei instituții angajate în vederea bunei administrări. Mai degrabă, acțiunile sale ar putea fi considerate disproporționate și inconsecvente, consolidând astfel constatarea provizorie a administrării defectuoase [9].

56. Ombudsmanul a luat act de decizia Comisiei de a suspenda procedura de recuperare până la adoptarea unei decizii cu privire la plângere. În opinia sa, aceasta indica faptul că Comisia era pregătită să coopereze cu acesta pentru a găsi cel mai satisfăcător rezultat al litigiului și pentru a remedia cazul de administrare defectuoasă identificat provizoriu mai sus. Prin urmare, Ombudsmanul a invitat Comisia să demonstreze că este pe deplin pregătită să accepte responsabilitatea pentru numărul neobișnuit de greșeli care au avut loc în cazul de față și să își anuleze cererea de rambursare din partea reclamantului, care trăia cu prestații de șomaj. Prin urmare, el a prezentat următoarea propunere de soluție amiabilă, în conformitate cu articolul 3 alineatul (5) din Statutul Ombudsmanului European:

„Ținând seama de constatările Ombudsmanului, Comisia ar putea să își anuleze cererea de rambursare.”

Argumentele prezentate Ombudsmanului după propunerea sa de soluție amicală

57. Comisia a luat în considerare analiza Ombudsmanului și concluziile provizorii și a acceptat să își anuleze cererea de rambursare.

58. Reclamantul a fost de acord că plângerea ar putea fi închisă și i-a mulțumit Ombudsmanului.

Evaluarea Ombudsmanului după propunerea sa de soluție amicală

59. Ombudsmanul salută cooperarea Comisiei în vederea obținerii unui rezultat satisfăcător la prezenta plângere. În consecință, el închide cazul.

B. Concluzie

Pe baza anchetei sale cu privire la această plângere, Ombudsmanul o închide cu următoarea concluzie:

Ombudsmanul salută cooperarea Comisiei în vederea obținerii unui rezultat satisfăcător la prezenta plângere. În consecință, el închide cazul.

Reclamantul și președintele Comisiei vor fi informați cu privire la această decizie.

P. Nikiforos Diamandouros

Adoptată la Strasbourg la 18 octombrie 2010

[1] În originalul francez: „*allocation pour une personne assimilée à un deuxième enfant à charge*”

[2] În originalul francez: „[l] *o situație a été régularisée avec le salaire de mars 2003.*”

[3] În originalul francez: „[m] *alheusement, se montant de 1 793,98 EUR n'a pas été retenu et vous a été payé par erreur le 14 mai 2003.*”

[4] În originalul francez: „[i] *est vrai et fort regretabil que votre dossier contienne une série*

d'erreurs... ”

[5] În originalul francez: „[I] a première lettre vous informant et vous demandant de rembourser le 1 793,98 EUR n’a malheureusement été envoyée que le 14 décembre 2006. ”

[6] " Deciziile... Comisia, care impune o obligație pecuniară altor persoane decât statele, este executorie. „Tratatul de la Lisabona, în vigoare de la 1 decembrie 2009, prevede la articolul 299 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene o dispoziție similară care [...] Comisia [...] care impune o obligație pecuniară altor persoane decât statele este executorie .

„ Orice sumă plătită în plus se recuperează în cazul în care beneficiarul a avut cunoștință de faptul că nu există un motiv întemeiat pentru plată sau dacă faptul plății excedentare a fost în mod evident de așa natură încât nu ar fi putut să nu fi avut cunoștință de aceasta. ”

[8] Cauza T-324/04 F/Comisia , hotărârea Tribunalului de Primă Instanță (Camera a treia) din 16 mai 2007, nepublicată încă în Repertoriu, punctul 139 (în limba franceză inițială): „ [...] Le fait que l’administration a commis une négligence ou une erreur dans la détermination des droits pécuniaires d’un fonctionnaire est sans incidence sur l’appréhension de l’article 85 du statut, qui présuppose précisément que l’administration a commis une erreur en procédant au versement irrégulier... ”

[9] Articolul 6 „Proportionalitate” și articolul 10 „Așteptările legislative, coerența și consilierea” din Codul european de bună conduită administrativă prevăd că:

„[p] entru a lua decizii, funcționarul se asigură că măsurile luate sunt proporționale cu scopul urmărit. Funcționarul evită, în special, să restrângă drepturile cetățenilor sau să le impună taxe, atunci când restricțiile sau acuzațiile respective nu sunt într-o relație rezonabilă cu scopul acțiunii întreprinse [...]

Funcționarul este în concordanță cu propriul comportament administrativ, precum și cu acțiunea administrativă a instituției. Funcționarul urmează practicile administrative obișnuite ale instituției, cu excepția cazului în care există motive legitime de îndepărtare de la practicile respective într-un caz individual. Funcționarul respectă așteptările legitime și rezonabile pe care le au cetățenii în raport cu modul în care instituția a acționat în trecut [...]